

fattende Krav, som enten forelaa opgjort i Pengebeløb (f. Eks. Værnemagts- og Clearingkonti) eller som stammede fra Skader eller Tab, der nogenlunde sikkert lod sig vurdere; og dels en Opgørelse omfattende Tab, der efter Konferencens Skøn ikke lod sig direkte vurdere i Penge, f. Eks. Tab af Menneskeliv, Deportationer og Tvangsarbejde, men hvortil der dog burde tages Hensyn, naar Landenes Procentdele skulde fastsættes. Denne sidste Opgørelse viste bl. a., at enkelte af de smaa Lande havde lidt uforholdsmæssigt store Tab af Menneskeliv, Jugoslavien saaledes 1,7 Millioner og Grækenland 558.000; til Sammenligning kan anføres, at de tilsvarende Tal for Frankrig, Storbritannien og U. S. A. var henholdsvis 653.000, 368.000 og 187.000.

Samtlige Lande anmeldte Krav om Dækning af alle deres Krigsudgifter samt Krav om Erstatning for enhver Art Skade, og det var dermed givet, at Danmarks Andel i de tyske Erstatningsydelse maatte blive meget lille. Der toges ved Fastsættelsen af Danmarks Andel fuldt Hensyn til de anmeldte danske Erstatningskrav, hvis største Poster var Udgifter ved den tyske Okkupation (Værnemagts- og Clearingkontoen).

Naar Albanien Andel i Kategori B blev saa stor, som Tilfældet er, skyldes det, at Jugoslavien gav et vist Afkald til Fordel for Albanien; uanset det i Art. 1, H, fastlagte Princip var der ingen af de øvrige Landes Delegerede, der fremkom med Indsigelse herimod.

Art. 1, E og F. I disse Afsnit fastsættes forskellige særlige Regler vedrørende Afregningen af tyske Værdier, som en Signatarmagt beslaglægger indenfor sit Omraade overensstemmende med Art. 6, A. Der er ikke fastsat Bestemmelser om, hvorledes der skal forholdes, saafremt de tyske Aktiver, der saaledes beslaglægges af en Signatarmagt, overstiger dennes samlede Andel i de tyske Erstatninger. Spørgsmaalet blev gentagne Gange draget frem paa Konferencen og det blev udtalt fra en enkelt Side, at det næppe kunde ventes, at noget Land vilde afgive et eventuelt »Overskud« til den almindelige Fordelingspulje; blandt andet under Hensyn til, at det ikke var sikkert, at Spørgsmaalet blev aktuelt, indskrænkede man sig imidlertid til at fastslaa, at der ikke ved de af Konferencen foreslaaede Bestemmelser skulde være præjudiceret

noget med Hensyn til den nævnte Situation.

Art. 1, G. Disse Bestemmelser faar kun Anvendelse for U. S. A., Kanada og den Sydafrikanske Union.

Art. 2, A. Det fremgaar af denne Bestemmelse, at den af Konferencen foreslaaede Erstatningsordning kun vedrører

Krav imod den tidligere tyske Regering og dens administrative Organer, f. s. v. Kravene hidrører fra Krigen, og der ikke er truffet Særbestemmelser vedrørende de paagældende Krav (jfr. Art. 2, C og D).

Krav imod tyske Privatpersoner, tyske Firmaer m. v. eller Krav, der ikke hidrører fra Krigen, omfattes saaledes ikke af de i Slutprotokollen foreslaaede Bestemmelser undtagen f. s. v. angaar Art. 6 A. Spørgsmaalet om, hvorvidt der vil blive skabt Adgang til i Praksis at gennemføre saadanne Krav, behandlede ikke paa Konferencen — ud fra den Betragtning, at Krav, der holdes udenfor Erstatningsordningen, falder udenfor Konferencens Kompetence og maa tages op ad anden Vej.

Art. 2 B, (i) og (ii). Under Forhandlingerne paa Konferencen blev der gentagne Gange rejst Spørgsmaal om, hvorvidt Tilslutning til den foreslaaede Erstatningsordning indebærer et Afkald paa eller Saldokvittering for Erstatninger fra Tyskland. Der var Enighed om, at Bestemmelserne ikke indeholder noget saadant; et Afkald overfor Tyskland kan ikke lægges ind i Bestemmelserne, da Tyskland hverken direkte eller indirekte er Part i Aftalen, og indbyrdes mellem Signatarmagterne er der ej heller givet Afkald paa nogen Erstatning; der er vedtaget en Nøgle for Fordelingen af Erstatningsydelseerne saalænge disse kommer frem, og det er vedtaget, at de Erstatningskrav, der omfattes af Ordningen, ikke kan forfølges separat uden om Ordningen, men Spørgsmaalet om hvad og hvor længe Tyskland skal betale, og hvorledes en Afslutning af de tyske Erstatningsudredelser skal forme sig, er der ikke taget Stilling til. Den trufne Ordning har som hovedsageligt Formaal at skabe en Fællesordning, et »Reparationssystem«, som Besættelsesmagterne kan følge med Udsigt til praktiske Resultater.